

smaa Ejendomme, og derfor indførte man den Bestemmelse, at naar Værdien af en Ejendom ikke oversteg 8 000 Kr., skulde de første 2 000 Kr. være skattefri, og naar Værdien laa mellem 8 000 og 12 000 Kr., kunde man fradrage et Beløb paa 1 000 Kr., og dermed hørte Fradragnene op. Det var altsaa en Lov med et Knæk i, og man var hurtigt klar over, at det vilde virke uheldigt med disse enkelte Fradrag, som ikke fortsattes ved de højere Værdier — dér, hvor Fradragnene hører op, vil der altid komme en Ulighed —, og man ændrede derfor hurtigt dette eller om ikke hurtigt, saa dog efter nogle Aars Forløb til et bestemt Fradrag paa 2 800 Kr., og det gælder alle Vurderinger. Men disse 2 800 Kr. kan slet ikke ækvivalere den Forskydning, der bliver mellem smaa og større Ejendomme, ganske særlig Landejendomme, der ligger omkring ved 1 Tønde Hartkorn og op til 2 Tønder Hartkorn; det kan selvfølgelig ske for de allermindste Ejendomme, ja, i visse Tilfælde er der Ejendomme, der kan blive helt fri for Skat, noget, der efter min Mening er lige saa uforsvarligt. Det skal jeg imidlertid senere komme tilbage til. Men man var altsaa paa det rene med, at Fradrag maatte der til, for at man ikke skulde ramme de smaa Ejendomme alt for stærkt.

Der tales i disse Dage fra forskellige Sider saa meget om den stærke Vækst, der har fundet Sted med Hensyn til vore Amtsskatter. Heroverfor vil jeg gerne forudskikke den Bemærkning — og den gælder baade Staten, Amter og Kommuner —, at vi er kommet meget for højt op med Skattetrykket; Skattebyrden er meget for høj her i Landet, og vi kan vel alle være enige om, at den yderste Økonomi er nødvendig baade i Statssamfundet og i Kommunesamfundene. I de 4 Aar, da Venstre havde Regeringen, gik vore Bestræbelser da ogsaa ud paa at imødekomme Krav om Nedgang i Udgifterne og med ikke ringe Virkning. Om nu Væksten har været stærkest indenfor Kommunerne eller indenfor Staten, det er et Spørgsmaal, som jeg skal lade staa aabent. Vi kender jo ogsaa til en saadan Vækst ude omkring i Landkommunerne, og det er dér ikke alene de faste Skatter, som er steget, men ogsaa i høj Grad de personlige.

Jeg kunde i denne Forbindelse ønske at anstille en Sammenligning, og lad mig da først tage Staten, det er vel rigtigst at begynde med den største Kasse først. Det sidste Statsregnskab, der er aflagt, viser da en Skatteudskrivning paa godt 400 Mill. Kr. Hvad udgør nu Ejendomsskatterne af

dette Beløb? De udgør i Virkeligheden et saa latterligt lille Beløb, at det overhovedet ikke er værd at tale derom, og Grunden hertil er den, at man i ganske særlig Grad har forbeholdt Kommunerne Ejendomsbeskatningen. Af disse godt 400 Mill. Kr. tager Staten nemlig kun 10 Mill. Kr. i Skat paa fast Ejendom; man skal derfor ikke tale saa meget om, at der har været en stor Vækst i Ejendomsbeskatningen til Staten, for det har der aldeles ikke været. Men da Ejendomsskylden blev gennemført oprindelig, gav den et Provenu af saadant noget som 5 Mill. Kr. Det er den samme Promille for Ejendomsskyld og en lidt højere Promille for Jordskyld, vi nu har, men ellers er det Ejendomsskyldmassens Værdi, der er vokset. Naar man derimod ser paa, hvilken Vækst der har været i de personlige Skatter, saa kan man tale om en Vækst i Skattebeløbet, men det kan man ikke, naar Talen er om Ejendoms-skatte til Staten. Thi man begyndte her med det latterligt lille Beløb af 0,60 promille, 60 Ø. pr. 1 000 Kr., i Formueskat, og denne gav til at begynde med 2,6 Mill. Kr. Men nu, ved ærede Medlemmer fra Finansloven, giver Formueskatten godt 43 Mill. Kr. Det er altsaa en ganske betydelig Forhøjelse. Indkomstskatten gav i 1906 —07 6,3 Mill. Kr., og den er nu oppe paa godt 83 Mill. Kr., tilsammen 126 Mill. Kr. Altsaa, den Skat, der hviler paa Personer, er steget ganske enormt, mens Ejendomsskatterne saa godt som har staaet i Stampe. Nu vil man maaske sige: Ja, det er Formuemassen, Indkomstmassen, der er vokset. Aa ja, det er den ogsaa, den er vokset meget, men det er alligevel ikke det alene, der gør det. Nej, man begyndte den Gang med at fastsætte en Indkomstskatteprocent, før Fradragnene havde fundet Sted, af 1,3, naar Indkomsten ikke var over 2 000 Kr., og saa kunde denne Procent stige til 2,5 pCt., naar Indkomsten blev 100 000 Kr., og dermed holdt al Stigning op. Ærede Medlemmer vil vide, at den Indkomstbeskatning, vi har i Øjeblikket, som er en Ratebeskatning, begynder — efter at Fradragnene har fundet Sted — med 0,4 pCt. og ender med 25 pCt. Man vil altsaa se, at Procenten for de større Indkomster er forhøjet 12 Gange.

Naar der nu tales saa meget om denne stærke Vækst i Skatterne, vil jeg bede ærede Medlemmer om at tage virkelig konkret paa Spørgsmaalet, saaledes som det foreligger, og ikke alene tale om den stærke Vækst i Ejendomsskatterne, men ogsaa se paa, hvilken Udvikling der har